

Aan De leden van de Tweede Kamer
der Staten Generaal

Per e-mail verzonden aan alle leden van de Tweede Kamer

Betreft *Wettelijke regelingen die gezinnen kapot maken*

15 januari 2021

Geachte leden van de Tweede Kamer,

Op 29 december 2020 lazen we het volgende in Trouw:

“Het CDA wil dat het kabinet breder onderzoek doet naar welke regelingen van de overheid “veel te hard uitpakken en slechts mensen in wanhoop en schulden drijven”, aldus Kamerlid Pieter Omtzigt. De regeringspartij wil voor half januari een overzicht bij welke wetten het misgaat en vreest dat het menselijke maatwerk niet alleen ontbreekt in de Participatiewet, maar ook bij het UWV (uitkeringen) en CJIB (boetes).”

Wij begrijpen de frustratie van mensen die hard geraakt worden in hun portemonnee door regelingen van de overheid, maar maken ons vele meer zorgen over de duizenden ouders en jeugdigen die kapot gemaakt worden door absurde wettelijke regelingen in de jeugdwet. Wij geven u slechts drie voorbeelden.

1. Artikel 3.3 JW: *“De raad voor de kindbescherming en de gecertificeerde instelling zijn verplicht in rapportages of verzoekschriften de van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid aan te voeren.”*

Dit was bedoeld als een codificatie van het rapport van de kindombudsman van december 2013. In zijn rapport heeft de heer Dullaert uitgelegd, dat alle ingrijpende jeugdzorgbeslissingen zoveel mogelijk op grond van feiten moesten worden genomen, en dat rapportages aan zes “minimum kwaliteitseisen” moesten voldoen.

Echter: alle jeugdzorgmedewerkers proclameren nog steeds tijdens klachtenprocedures dat “feitenonderzoek” niet tot hun takenpakket behoort, en dat ze het dus niet doen. Hoe kunnen de GI’s en de Raad in hun rapportages en verzoekschriften de van belang zijnde feiten “volledig en naar waarheid aanvoeren”? Dat is dus onmogelijk indien je elke vorm van onderzoek weigert uit te voeren. De rechters aan de andere kant lezen het artikel als een “wetsfictie”: zij moeten er in principe van uit gaan dat wat de raad en de GI aan de rechtbanken rapporteren “de volledige waarheid” is. Dit heeft in de praktijk het gevolg dat rechters, om tijd te besparen en als gevolg van deze wetsfictie, de verzoekschriften van ouders niet eens lezen. De ellende die door deze wettelijke bepaling wordt veroorzaakt, is reeds diverse malen onder uw aandacht gebracht, en bestempelen wij als kindermishandeling door de medewerkers in de jeugdzorgketen.

De partijdigheid van de GI’s in rapportages blijkt ook uit de uitspraak van Rechtbank Noord-Holland 04-03-2020, ECLI:NL:RBNHO:2020:2091: zie hieronder punt 3.

Wij constateren dat de wetgever weinig heeft geleerd van de Commissie de Winter.

2. Artikel 7.3.8.JW: *“De jeugdhulpverlener richt een dossier in met betrekking tot de verlening van jeugdhulp. Hij houdt in het dossier aantekening van de gegevens omtrent de geconstateerde opgroei- en opvoedingsproblemen, psychische problemen en stoornissen en de te diens aanzien uitgevoerde verrichtingen en neemt andere stukken, bevattende zodanige gegevens, daarin op, een en ander voor zover dit voor een goede hulpverlening aan de betrokkene noodzakelijk is.”*

Deze wettelijke bepaling geeft aan elke “jeugdhulpverlener” volledige autonomie om met willekeur te bepalen wat al dan niet in het dossier komt. Bij klachtenprocedures krijgen jeugdhulpverlener dus ten minste vier weken de tijd om het dossier te zuiveren van alle voor hen belastende documenten. Wij kunnen hier overduidelijke voorbeelden en bewijs voor overleggen.

Hun werkgevers hebben dit een paar jaar geleden zelfs geïnstitutionaliseerd door “contactjournaals” te vervangen door logboeken. In de huidige logboeken staan nietszeggende samenvattingen van hetgeen in het dossier zou moeten zitten.

Wij zijn van mening dat bovenstaande volstrekt in strijd is met de AVG, maar de Ketenpartners staan al decennia boven de wet: fouten in dossiers worden niet gecorrigeerd, feiten en meningen worden niet van elkaar gescheiden, en dossiers worden veelal met maanden vertraging en incompleet aangeleverd.

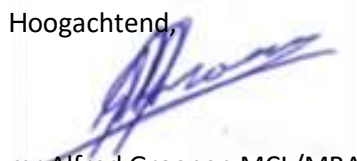
3. Artikel 1:254 e.v. BW: Gezag & ondertoezichtstelling - Bewijslast in de Jeugdzorg

Medewerkers van de raad en de GI's lijken in toenemende mate van mening te zijn, dat zij beslissingen kunnen nemen over gezag en/of omgang, en dat daarbij de bewijslast op de ouders rust. Zij worden in deze mening gesterkt door de wetsfictie van artikel 3.3 JW (zie punt 1 hierboven).

Op 3 april vorig jaar heeft de rechtbank Noord-Holland 04-03-2020, ECLI:NL:RBNHO:2020:2091¹ een moedige beslissing gegeven: *“Na zelfdoding moeder met 1-hoofdig gezag wil Raad dat onderzocht wordt of vader “het wel kan”. Voor vader geldt echter wat voor alle ouders in Nederland geldt: hij hoeft geen examen te doen om aan te tonen dat hij goede ouder is. Het is omgekeerd: alleen als blijkt dat vader het ouderschap niet aankan, is er reden hem niet met gezag en verzorging te belasten. Ondenkbaar voor rb dat kinderen nu ook van hun vader worden beroofd op basis van foutief beleid van de GI gevolgd door ‘Maar ja, ze zijn er nu aan gewend geraakt’.”*

Het wordt hoog tijd dat ketenpartners gaan erkennen, dat ouders en kinderen grondrechten hebben, en als ketenpartners daarop een inbreuk willen maken, moeten zij middels adequaat feitenonderzoek bewijzen dat een dergelijke ingreep nodig is.

Hoogachtend,

mr Alfred Groenen MCL/MBA/MBI
Clavecymbelstraat 41, C-07
6217 CR Maastricht
06-83195349 / agroenen@gmail.com

Namens het SamenwerkingsVerband van Ouders met Jeugdzorg:

- Belangenvereniging IKZ, t.a.v. mevr [Vera Hooglugt](#) (voorz.), info@bvikz.nl;
- Coöperatie Ouderkracht voor 't Kind, mevr [D. v Doremalen](#), Weerdsingel OZ 31, 3514 AB Utrecht;
- ME/CVS Vereniging, mevr A. Noorlander, contact@me-cvsvereniging.nl;
- Stichting KOG, t.a.v. secretariaat KOG, Koninginneweg 90, 2012 GR Haarlem, kog@upcmail.nl;

¹ <https://www.split-online.nl/kennisbank/uitspraken/36650?token=3b8189909baec2f57ae5dd19ff056eab>